SAMVITTIG-HEDSKVALER

Drama i 4 Akter

Officin:
ASTRA FILMS Co.
KØBENHAVN

I HOVEDROLLEN:

OLAF FØNSS

Samvittighedskvaler

Det er Historien om en ung Mand, der under Verdenskrigen har spekuleret — og spekuleret højt. Heldet har fulgt ham. Han er i Øjeblikket rigere end de fleste, der i disse Aar har ladet Spekulationens Roulet snurre. Han lever et overdaadigt og straalende Liv — og hans Elskerinde er den skønneste Kvinde i den ganske Stad.

Saa kommer Tilbageslaget. Lykken vender ham Ryggen, ligesaa pludseligt som den kom ham i Møde.

Guderne er bleven misundelig paa denne Mand, for hvem Livet kun var en stor og pragtfuld Fest.

Selv haaber han endnu. Dette Tilbageslag er blot en Overgang. Blot man ikke giver op — vil Heldet uden Tvivl snart vende tilbage.

Men Heldet vender ikke tilbage. Til Slut staar han overfor et Krack. Kreditorerne melder sig i store Horder. Hans Villa sælges, hans Hjem — med alle dets Kostbarheder — splittes for alle Vinde.

Og den Kvinde, som han elsker — forlader han uden et Farvel! Hun skal ikke være Vidne til hans Nederlag.

Han gemmer sig bort i Storstaden. I en banalt møbleret Lejlighed sidder han og græmmer sig over

sin tabte Lykke. De faa Penge, han har reddet fra at falde i Kreditorernes Hænder — slipper snart op. Da han en Aften kommer hjem, er Døren til hans to tarvelige Værelser laaset — og hans Kuffert med de faa Klædningstykker, han endnu har, er stillet udenfor Døren.

Sat ud!

Han synker dybere og dybere ned i Fattigdommen. Han anraaber Gang paa Gang den troløse Lykke om Hjælp. Den hører ham ikke mere.

Vi finder ham nogen Tid senere paa en fattig, ussel Kvist. Den Mand, der i faa, korte Aar har levet i Luksus og Fest — faar nu at vide, hvad det vil sige at sulte.

Tilslut har han ingen anden Udvej end at søge Arbejde ved en Kulgrube, der ligger en Mils Vej udenfor Byen.

Han faar Pladsen. Arbejdet i Gruben er fra seks Morgen til seks Eftermiddag. Allerede den første Dag føler han, at Kræfterne ikke slaar til. Men Svøben er over Nakken paa ham. Han maa holde ud — til han en skønne Dag falder sammen — kan ikke mere — og kastes paa Porten...

Atter banker Sulten med sin Knokkelklo paa hans Dør. Forgæves leder han i sin Bordskuffe efter nogle

Smuler Brød — men han finder kun Billedet af sin Elskede.

Hans Elskede!

Billedet af hende, der Gang paa Gang, Nat og Dag i de gode Aar, fortalte ham, hvor højt hun elskede ham — at hun aldrig vilde slippe ham — at hun altid vilde staa ved hans Side i gode saavel som i onde Tider.

Hun maa dog have ment det — hun sagde! Saa grusom, saa lav har hun da ikke kunnet være, at hun kun har hvisket ham alle sine blide Kærlighedsord i Øret — blot fordi han var rig...

Nej — umuligt! Han, der blot for nogle Maaneder siden opfyldte ethvert af hendes Ønske — maa da nu — hvor han ikke ejer andet end det Sæt Tøj han gaar i — hvor Sulten daglig piner ham — og holder ham vaagen om Natten — finder Hjælp hos hende.

Fuld af Fortrøstning, opsøger han hende. Med bankende Hjærte staar han udenfor hendes Dør. Den aabnes — blot paa Klem for straks efter at lukkes igen. Men da er det pludseligt, at Raseriet kommer op i ham. Han presser Døren op. Der udspænder sig en kort Kamp mellem ham og hendes Tjener. I Kampen kommer han til at jage Armen gennem den tykke Entrédørsrude. Hans Tøj flænges og Blodet

driver ned ad hans Arm... og saaledes vender han tilbage til sin Kvist.

Det sidste Menneske i Verden, hos hvem han haabede at finde Hjælp — har slængt ham som en Tigger paa Porten.

Og i hans Febersult er det, at en Tanke ganske langsomt — som et giftigt Kryb — sniger sig ind i hans Hjærne. Han kæmper imod som en Afsindig. Men det nytter ikke — den fylder ham helt — og kræver sin Ret. Det er, som selve Satan Dag og Nat hvisker ham i Øret:

— Hævne dig paa denne Kvinde — der de Hundrede — de Tusinde Gange har sagt, at hun elskede dig — og som i det Øjeblik du mistede Grunden under dine Fødder, hjærteløst og kynisk slap din Haand — og forlod dig. Hævn! Hævn! Hævn!

Og det er vel ogsaa Satan selv, der lister Kniven ind i hans Haand og en Nat viser ham Vej til hendes Hus.

...Næste Dag har Avisen en stor Artikel om Mordet — et simpelt Rovmord. Thi alle den Myrdedes kostbare Smykker er stjaalet.

Før var det Sulten — nu er det Samvittighedskvaler, der piner ham indtil Vanvid. Angsten for at Politiet skal komme paa Sporet efter ham — fylder ham med ubeskrivelig Rædsel. Da han hen under Aften hører hastige Trin paa Trappen, barrikerer han sin Dør med sin fattige Kvists faa Møbler. Inden det lykkes Politiet at faa sprængt Døren — har han faaet tændt Ild i Møblerne — og skjult af Røgen og Flammerne, flygter han gennem et Tagvindue. Han naar ned paa Gaden — ned til Havnen — hvor han sniger sig ombord i en Damper, der ligger sejlklar og han skjuler sig i Lasten.

...Og flere Aar gaar. Vi finder ham i et fremmed Land, hvor ingen kender noget til hans Forbrydelse. Han er atter bleven en rig Mand — omgivet af Venner og skønne Kvinder. Men Samvittighedskvalernes Djævleflok er fulgt med ham over Havet — og lader ham aldrig i Ro.

Og da han en Aften gør et stort Selskab i sit Hjem — og netop staar og holder en Hyldesttale for den smukkeste Kvinde blandt hans Gæster — og hun smilende rækker sin hvide Arm over mod ham — da er der Blod paa denne Arm — og hendes Fingre er krummede, som i Dødskamp.

Da kan han ikke mere. Han forlader sit Selskab — med en Undskyldning om, at han et Øjeblik føler sig utilpas. Han laaser Døren ind til sin Stue. Han flygter fra sine Gæster og sit Hjem — flygter med Vanvidets Rædsel i Øjnene bort fra sin Samvittighed. Uden han ved, hvorledes han er kommen der, staar han pludselig i en Skov — fra hvert Træ, hver Busk rækker disse hvide Arme sig truende frem imod ham — indtil han halvt afsindig under sit vilde Løb gennem Skoven, styrter mod et Kristuskors... og styrter om med Ansigtet begravet i sine Hænder.

Men da sker det forunderlige — at mens han ligger der foran dette Kors, kommer Roen og Freden over ham.

Langsomt med bøjet Hoved vender han tilbage til Byen — for at tilstaa sin Forbrydelse — og tage sin Straf.

AAGE HANSEN
Sct. Pederstræde 34–36
København K.